

ΥΠΑΠΑΝΤΗ – ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Υπαπαντή σημαίνει προϋπάντηση. Σήμερα, λοιπόν, γιορτάζουμε τη μέρα που ο Χριστός, προϋπαντήθηκε στο Ναό του Σολομώντα, από τον ιερέα Συμεών, καθώς σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο, κάθε πρωτότοκο αρσενικό παιδί έπρεπε να αφιερώνεται στο Θεό και σαράντα μέρες μετά τη γέννησή του να προσφέρεται ως θυσία ένα ζεύγος τρυγόνων ή δύο νεοσσοί περιστεριών.

Τέτοια μέρα, ο λαός μας συνήθιζε να κάνει προβλέψεις σε σχέση με τον καιρό. Γενικότερα λεγόταν πως ό,τι καιρό κάνει της Υπαπαντής, τέτοιος καιρός θα βαστάξει και για σαράντα μέρες, αν και σε περιοχές της Κρήτης πίστευαν πως αν ο καιρός είναι καλός αυτή τη μέρα, ο χειμώνας θα κρατήσει πολύ ακόμη. Σε περιοχές της Μακεδονίας, μάλιστα, την παραμονή των Χριστουγέννων βάζαν στο τζάκι μια άσπρη πέτρα για να περάσει η οικογένεια "άσπρη χρονιά". Τούτη την πέτρα, την αφήναν εκεί μέχρι της Υπαπαντής, οπότε και τη μετέφεραν στα χωράφια για να αποτρέψει τη χαλαζόπτωση! Αυτή η μέρα, λοιπόν, ήταν σημαδιακή για τον καιρό που θα ακολουθούσε άρα και για τη σοδειά των αγροτών:

Καλοκαιριά της Παπαντής, μαρτιάτικος χειμώνας.

Παπαντούλα χιονισμένη και τ'αμπάρια γιομισμένα.

Παπαντή καλοβρεμένη, η κοφίνα γεμισμένη.

Σύμφωνα με την καταγραφή του λαογράφου Γ.Α.Μέγα (Ελληνικές γιορτές και έθιμα της λαϊκής λατρείας), "Η Υπαπαντή στη γλώσσα του λαού έγινε Αποπαντή και τέλος Πακουή ή Πακού, δηλαδή η αγία που ακούει, η Παναγιά. Λέγεται και Παναγιά η Μυλιαργούσα, επειδή οι μύλοι αργούν - και να τους βάλεις μπροστά, σταματούν και δεν αλέθουν (Κρήτη)."